

Stratení a nájdéní

Pribeh,
ktorý vás
rozplače,
rozosmeje
a obohati

Brooke Davisová

Stratení a nájdání

Stratení a nájdení

Brooke Davisová

Fortuna
Libri

Original title: Brooke Davis: LOST & FOUND
Copyright © 2014 by Brooke Davis
Cover design © Christa Moffitt, Christabella Designs

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Mária Holečková, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Jarmila Antolová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-360-4

*Venujem mame a otcovi.
Neviem, ako inak sa Vám mám poďakovať za to,
že ste ma stvorili.*

PRVA ČASŤ

Millie Birdová

Millin pes Rambo bol prvou mŕtvou bytosťou, ktorú kedy videla. V jedno ráno ho našla na okraji cesty. Zdalo sa, že oblaky klesajú k zemi, okolo jeho polámaného tela sa ako duch ovíjala hmľa. Oči a papuľu mal otvorené, akoby práve v tej chvíli štekal. Jedna ľavá noha bola vykrútená v nezvyčajnej polohe. Hmľa sa dvíhala, na oblohe sa zbíhali mračná a Millie premýšľala, či sa Rambo mení na dážď.

Mama jej vysvetlila, ako funguje svet, až keď Millie doniesla psa domov v školskej taške.

„Odišiel na lepšie miesto!“ zakričala matka a zároveň vysávala obývačku.

„Lepšie miesto?“

„Čože? Áno. Bože, zlato, ešte si o tom nepočula? V tej hlúpej škole vás nič neučia? Zdvihni nohy! Je to psie nebo, kde majú vždy psie sušienky a zvieratá môžu kakať, kde chcú. Dobre, môžeš nohy zložiť na zem. Hovorím na zem! A ony kakajú, čo ja viem, sušienky, takže sa len vyprázdňujú, žerú, pobeľujú a konzumujú hovienka iných psov, ktoré sú vlastne sušienkami.“

Millie sa zamyslela. „Načo by tu potom márnili čas?“

„Čo? No, ehm, ony si to nebo musia zaslúžiť. Trčia tu, kým niekto neodhlasuje, že môžu prejsť na lepšie miesto. Ako v reality šou *Kto prežije*.“

„Takže Rambo je na inej planéte?“

„Nuž, áno. Tak trochu. Naozaj si ešte nepočula o nebi? Že tam na oblakoch sedí Boh a Satan je v pekle a všetko okolo toho?“

„Môžem ísť na Rambovu novú planétu aj ja?“

Mama vypla vysávač a zadívala sa Millie priamo do očí. „Iba ak vlastníš vesmírnu loď. Máš ju?“

Millie sklonila hlavu a hľadela si na nohy. „Nie.“

„Tak potom na jeho novú planétu ísť nemôžeš.“

O niekoľko dní Millie zistila, že Rambo určite nie je na nijakej novej planéte, ale vzadu na dvore, ledabolo prikrytý nedeľnými novinami. Millie ich opatrne nadvihla a uvidela ho. Teda nie jeho, ale niečo scvrknuté, ohlodané a rozpadajúce sa. Odvtedy sa každú noc vykradla z domu a bola s ním, kým sa menil z niečoho na nič.

Druhou mŕtvou bytosťou, čo videla, bol starý muž, ktorý prechádzal cez cestu. Keď doňho narazilo auto, pozorovala, ako letí vzduchom, a mala pocit, že sa usmial. Jeho klobúk sa zachytil na značke Daj prednosť v jazde a palica poskakovala pri pouličnej lampe. Nasledovalo jeho telo, ktoré narazilo na obrubník. Pretlačila sa pomedzi nohy prizerajúcich sa ľudí a kľakla si k nemu. Zahľadela sa mu hlboko do očí. Pozeral sa na ňu, akoby bol len kresbičkou. Millie mu prešla prstami po vráskach a premýšľala, načo mu asi boli.

Potom ju niekto zdvihol a povedal jej, aby si zakryla oči, lebo je ešte dieťa. Ako kráčala domov, uvažovala, že nastal čas, aby sa ocka spýtala na nebo pre ľudí.

„Vieš, žubrienka, existuje nebo a peklo. Do pekla posielajú všetkých zlých ľudí, ako sú kriminálnici, podvodníci a dopravní policajti. Do neba idú dobrí ľudia ako ty, ja a tá pekná blondínka z *Masterchefa*.“

„A čo sa stane, keď tam prídeme?“

„V nebi budeme tráviť čas s Bohom a s Jimim Hendrixom a môžeme jesť šišky, kedy sa nám zachce. A v pekle sa musí... ehm... tancovať makarena. Už navždy. Na megamix *Pomády*.“

„A kam človek pôjde, ak je aj dobrý, aj zlý?“

„Čože? Neviem. Asi do Ikey.“

„Pomôžeš mi postaviť vesmírnu loď?“

„Počkaj, žubrienka. Nemohli by sme tento rozhovor dokončiť cez ďalšiu reklamnú prestávku?“

Millie si onedlho všimla, že život všetkého okolo nej sa končí. Chrobákov, pomarančov, vianočných stromčekov, domov, poštových schránok, fixiek, sviečok, starých a mladých ľudí, i tých medzi nimi. Netušila, že po tom, čo si zaznamená dvadsaťsedem stvorení vo svojej *Knihe mŕtvych vecí* – pavúka, vtáčika, starkú, susedovu mačku Gertrúdu a iné –, bude k nim patriť aj jej ocko. Nevedela, že vedľa čísla dvadsaťosem si zapíše *MÔJ OCKO* takými veľkými písmenami, že zaberú celé dve strany, a že nebude mať ani poňatia, čo iné robiť okrem zízania na tie slová, až kým nezabudne, čo znamená. Nepredvídala, že bude robiť toto – sedieť s baterkou v ruke na chodbe pred spálňou rodičov a počúvať, ako mama predstiera, že spí.

Prvý deň čakania

Vždy keď sa Millie hrala hry so spájaním bodiek, ona bola prvá bodka, mama druhá a ocko tretia. Spájacia čiara vychádzala zvnútra brucha prvej bodky, ovíjala sa okolo druhej a tretej bodky (ktorá väčšinou pozerala televíziu), vracala sa k prvej a tvorila tak trojuholník. Millie behala po dome, červené vlasy jej poskakovali, a trojuholník, ktorý všetkých spájal, sa točil okolo nábytku. Keď ju mama okríkla, aby s tým prestala, trojuholník sa zmenil na obrovského revúceho dinosaura. Po tom, čo ocko povedal, aby si k nemu sadla, čiary sa zaoblili a vytvorili veľké búšiace srdce. *Buch-*

-*buch*. „Buch-buch,“ zašepkala a nemotorne sa pohybovala do rytmu jeho tlkotu. Usadila sa na gauč medzi bodky číslo dva a tri. Tretia ju chytila za ruku a žmurkla na ňu. Blikajúce obrázky z televízora osvetľovali jej tvár. *Buch-buch. Buch-buch. Buch-buch.*

V prvý deň čakania Millie stála presne na mieste, kde jej mama prikázala. Vedľa vešiakov s obrovskými dámskymi nohavičkami a oproti figuríne, ktorá mala na sebe košeľu s havajským vzorom. „Hneď sa vrátim,“ tvrdila mama a Millie jej verila. Druhá bodka mala obuté zlaté topánky, ktoré vydávali zvuk ako pri výbuchu. Kráčala k parfumu – *Bum!* – okolo pánskeho oblečenia – *Prásk!* – a preč z dohľadu – *Tresk!* Čiara medzi prvou a druhou bodkou sa predlžovala a Millie sledovala, ako je čoraz tenšia, až kým bola okom ledva viditeľná.

Buch. Buch. Buch.

Scéna, v ktorej jej mama odchádza a je čoraz menšia, zostane v Millinej mysli už navždy. Počas života sa jej ešte veľa ráz objaví pred očami. Vtedy keď postavy vo filme oznámia, že sa hneď vrátia, po tom, čo sa v štyridsiatke zahľadí na svoje ruky a nespozná ich, keď bude mať hlúpu otázku a nablízku nebude nikto, komu by ju mohla položiť, keď bude plakať, smiať sa a v niečo dúfať. Zakaždým keď uvidí zapadať slnko, bude cítiť paniku a nebude vedieť prečo. Automatické dvere v obchodných domoch v nej budú vyvolávať úzkosť.

V tej chvíli to, pravdaže, netušila.

Vedela však, že ju od toľkého státia bolia nohy. Zložila si batoh a schovala sa pod stojan s obrovskou dámskou spodnou bielizňou. Mama jej povedala, že existujú ženy, ktoré si nedovedia na intímne partie, pretože jedia vedrá kuracích krídeliek. *Možno sú tie nohavičky pre ne.* Millie nikdy nevidela kuracie kúsky vo vedre. „Hádam sa mi to raz podarí,“ vyslovila nahlas a opatrne sa dotkla bielizne.

V skrýši pod obrovskými nohavičkami sa jej páčilo. Viseli jej okolo hlavy a boli tak blízko, že na ne dýchala. Otvorila batoh a vytiahla z neho jednu zo škatuliek s mrazeným džúsom, ktoré jej nabalila mama. Nápoj pila cez slamku. Pomedzi nohavičky sledovala pohybujúce sa páry nôh v topánkach. Niektoré niekam išli, iné postávali, ďalšie tancovali, poskakovali, súchali sa po zemi či vŕzgali. Malé chodidlá, dlhé, stredne veľké. Tenisky, lodičky, sandále. Červené topánky, čierne, zelené. No nijaké neboli zlaté a pri dotyku s podlahou hlasno netrieskali.

Okolo prešli svetlomodré gumáky. Millie sa zadívala na svoje. „Viem, že žiarlite,“ povedala im. „Musíme tu však zostať, mama nám to prikázala.“ Natiahla krk a sledovala, ako modré gumáky poskakujú k oddeleniu s hračkami.

„Hm,“ vzdychla si. Vytiahla z batoha svoju *Knihu mŕtvych vecí*, vytrhla z nej hárok papiera a napísala naň *Pre mamu: Hneď sa vráťim*. Potom ho zložila napoly a umiestnila na zem, presne tam, kam ukázala jej mama.

Millie vzala gumáky na prechádzku. Najprv sa vozila na eskalátore, potom kráčala, neskôr skákala, hopkala a mávala ako kráľovná. Posadila sa na miesto nad schodiskom a sledovala, ako stupienky jeden za druhým miznú. *Čo sa stane, ak sa nestihnú včas sploštiť?* spýtala sa gumákov. Predstavila si, ako sa schody začnú valiť z eskalátora do uličiek. Usilovala sa nadviazať očný kontakt s každým, kto okolo nej prechádzal. Hrala sa na skrývačku s chlapcom, ktorý o hre vôbec nevedel. Keď mu oznámila, že ho našla, spýtal sa jej, prečo má „také“ vlasy a ukazovákom naznačil špirálu.

„To sú baletky,“ odvetila. „V noci mi zoskočia z hlavy a tancujú pre mňa.“

„Pche!“ zareagoval chlapec a hlavou bábiky Barbie narazil priamo do transformera, pričom vydal zvuk, ako keď niečo vybuchuje. „To určite.“

Millie sa posadila na podlahu v dámskej kabínke. „Viem, kde zoženiete spodnú bielizeň,“ oznámila jednej žene, ktorá sa otáčala pred zrkadlom, akoby sa chcela zavrátať do zeme. „Prepáč, ale kto si?“ spýtala sa pani. Millie pokrčila plecami. V jednej z prezliekarní sa zhovárali dve ženy. Millie videla ich nohy cez medzeru pod dverami. Jedny boli bosé a druhé obuté v ligotavých čižmách. „Neuraz sa,“ hovorili čižmy, „no si skutočne presvedčená, že koralová ti ide k pleti?“ Prsty bosých nôh sa skrútili dnu. „Myslela som si, že je to ružová,“ odvetili.

Millie stála pri mužoch sediacich pred kabínkami, ktorí čakali na svoje ženy, čo spoza kabeliek a nákupných tašiek vykukali ako vystrašené zvieratá. Na stenách boli obrovské plagáty smejúcich sa dievčat v spodnej bielizni, ktoré sa objímali. Čakajúci muži sa na ne ukradomky pozerali. Millie si pomyslela, že tie obrovské nohavičky sú asi pre ne.

Posadila sa na stoličku vedľa plešivého muža, ktorý si obhrýzal nechty. „Už ste videli kura vo vedre?“ spýtala sa ho.

Chlapík si položil ruku na koleno a kútikom oka sa pozrel na Millie. „Len čakám na ženu, dievčatko.“

Neskôr sa Millie postavila pod sušič rúk na toaletách, pretože mala rada ten pocit, keď jej pomedzi vlasy veje vzduch, akoby sa vykláňala z auta na diaľnici či ako keby bola Superman letiaci okolo Zeme. *Ako ten sušič vie, že sa má zapnúť, keď podeň strčím ruky?* Bolo to úžasné, ale ženy na toalete si to nevšímali. Zľakli sa toho, ako vyzerajú, a snažili sa to napraviť skôr, ako na to príde aj niekto iný.

Potom si sadla vedľa rastlín na okraji kaviarne v obchodnom dome a sledovala, ako zo šálok s kávou stúpa para. Muž, ktorý vyzeral ako Mikuláš, a červenolícá žena sa k sebe nakláňali. Nič nehovorili, kávová para im olizovala tváre a tancovala okolo hláv. Iný chlapík niečo jedol a pohľadu na manželku sa vyhýbal. Para nad jeho pokrmom vytvárala vo vzduchu nádherné tvary. Millie

nič také nikdy predtým nevidela. *Existujú ešte nejaké ďalšie?* Matka s ukričanými deťmi, ktorá sa nadychovala a vydávala dlhé unavené vzdychy, pila kávu.

V kúte sedel muž s tvárou pripomínajúcou kôru stromu. Mal na sebe fialový oblek a červené traky. Šálku s kávou držal pevne oboma rukami, akoby sa bál, že mu uletí. Na rastline pred Millie pristála mucha. „Čo ak by všetko vedelo lietať?“ zašepkala gumákom a sledovala, ako hmyz preletuje z listu na list. Večera by ľudom skočila priamo do úst, na oblohe by boli stromy, ulice by sa medzi sebou vymieňali. Niektorým ľuďom by z toho asi zostalo nevoľno a lietadlá by viac neboli také výnimočné.

Muž s pleťou ako kôra stromu fúkol do svojej kávy tak silno, že tekutina vyprskla von a para sa rozdelila na dvoje. Časť z nej smerovala nahor, časť dopredu. Starec niekoľko minút uprene hľadel do šálky a potom znova fúkol.

Vstal. Musel obe ruky položiť na stôl a celou silou sa odtlačiť. Prešiel okolo Millie, ktorá sa usilovala o očný kontakt, ale nepozrel sa na ňu. Mucha letela za ním a bzučala mu okolo tela. Zahnal sa a udrľ sa po stehne. Dopadla na zem.

Millie sa k nej kolenačky priblížila a vzala ju do dlane. Priložila si ju k tvári, zatvorila ruku a sledovala chrbát muža, ktorý odchádzal z kaviarne k hlavnému vchodu.

Potom zašla pod obrovskú dámsku bielizeň po svoj vak. Vytiahla z neho uzatvárateľný pohár na špeciálne prípady, prichytila ho nohami, otvorila vrchnák a vložila muchu dnu. Nato ho zavrela a vybrala svoju *Knihu mŕtvych vecí* a fixky. Číslo 29, napísala. *Mucha v obchodnom dome*. Z druhej strany presvitali písmená *OČKO* odzadu. Fixkou si pobúchala po topánke, vzala do rúk pohár a zdvihla ho do výšky tváre. Cez priestor medzi nohavičkami na ňu hľadela figurína muža z uličky oproti. Mal na sebe svetlomodrú košeľu so žltými palmami. Spoza skla pohára vyzerali jeho oči obrovské, akoby boli od

jej tváre vzdialené len niekoľko centimetrov. Millie posunula jedny nohavičky, aby videla iba kolená figuríny.

Po zvyšok popoludnia pohár silno zvierala v rukách a hľadala zlaté topánky. Keď nastal večer, zamkli sa aj posledné dvere a všetko stmavlo – vzduch, zvuk aj zem. Millie mala pocit, akoby sa zatváral celý svet. Tvár si pritlačila na okno, dlane si pritisla k spánkom a sledovala, ako sa ľudia ponáhľajú k autám spolu so svojimi manželmi, manželkami, s priateľmi a priateľkami, s deťmi a so starými rodičmi, s dcérami, s otcami a s matkami. Jeden po druhom odchádzali, až kým parkovisko nebolo úplne prázdne.

Zaliezla naspäť pod obrovskú spodnú bielizeň a z batoha si vytiahla sendvič. Kým ho jedla, pomedzi nohavičky pozorovala figurínu muža. Hľadel na ňu. „Ahoj,“ zašepkala. Odpoveďou jej bolo tiché bzučanie svetiel vo výklade.

Druhý deň čakania

Millie si kedysi myslela, že nezáleží na tom, kde človek zaspí, lebo vždy sa zobudí vo svojej posteli. Zadriemala pri stole, na susedovej podlahe, na kolotoči, a keď sa prebrala, ležala pod svojou prikrývkou a hľadela na strop izby. Raz sa však zobudila, kým ju niesli z auta do domu. Napoly privretými očami sa zadívala na otca. „Po celý čas si to robil ty,“ zašepkala mu do pleca.

—

Na druhý deň Millie zobudil zvuk klopajúcich podpätkov, ktoré sa k nej blížili. V noci sa vystrela a nohy jej trčali spod stojana. Pritiahla si kolená k brade, objala ich, zadržala dych a sledovala, ako podpätky prešli popri nej. *Klop-klop, klop-klop, klop-klop*. Topánky boli vysoké a lesklé a vpredu z nich vykúkali načerveno nalakované nechty, ktoré vyzerali ako lienky, čo sa snažia vliezť dnu.

Prečo by ma mama nechávala po celú noc pod spodnou bielizňou?

Millie sa chýtila za brucho a vykukla z medzery medzi nohavičkami. Poznala dôvod, ale radšej naň nemyslela. Manekýn sa na ňu stále pozeral. Zakývala mu. Váhavo. Vystrela všetky prsty a pomaly po jednom ich zatvárala, až kým sa ruka nezovrela do päste. Ešte si nebola celkom istá, či chce byť jeho kamarátka. Natiahla si gumáky, vyliezla spod vešiaka a prešla pohľadom po odkaze, ktorý pre mamu v prechádzajúci deň nechala na stojane.

Tu som, mami.

Strhla ho, zložila a ukryla do batoha. Všimla si, že k nej kráča muž s tvárou ako kôra stromu. Prešuchtal sa uličkou a prešiel okolo nej ku kaviarni. Millie ho nasledovala a pozorovala spoza kvetináčov. Posadil sa, akoby ho to veľmi bolelo, a uprene hľadel na svoju kávu. Millie k nemu podišla a položila svoju ruku na jeho.

„Už si videl kura vo vedre?“ spýtala sa.

Muž sa pozrel na jej ruku a potom na tvár. „Áno,“ odvetil, odťahol sa a začal prstami poklopkávať po stole.

„A?“ vyzvedala Millie a posadila sa na stoličku oproti. „Aké to je?“

„Presne také, ako to znie,“ vyriekol.

Millie si zahryzla do spodnej pery. „Poznáš veľa mŕtvych ľudí?“

„Každého,“ odpovedal a uprel pohľad na kávu.

„Každého?“

„Áno. A ty?“ spýtal sa starec a ťukal prstami po stole.

„Hej. Dvadsaťdeväť mŕtvych bytostí,“ vyhlásila.

„To je veľa.“

„Áno.“

Naklonil sa dopredu. „Koľko máš rokov?“

Millie si prekrížila ruky na hrudi. „A ty?“

„Ja som sa pýtal prvý.“

„Povieme to naraz.“

„Osemdesiatsedem.“

„Sedem.“

Muž sa oprel dozadu. „Sedem?“

Millie prikývla. „A pol. Vlastne takmer osem.“

„Si mladá.“

„A ty si starý.“

Jamky na jeho lícach ožili. „Tvoje gumáky ladia s mojimi trakmi,“ poznamenal a poklopkal si po nich prstom.

„Tvoje traky ladia s mojimi gumákmi,“ zakontrovala Millie a chvíľu sledovala jeho ruky, „Prečo pohybuješ prstami, keď rozprávaš?“

„Píšem.“

„A čo?“

„Všetko, čo hovorím.“

„Všetko, čo hovoríš?“

„Presne tak.“

„A to, čo poviem ja?“

„To nerobím.“

„Budeš to jesť?“ spýtala sa a ukázala na mafin.

Postrčil tanier k nej.

Millie si sladkosť natlačila do úst. „Prečo nepiješ tú kávu?“ zamrmrla s plnými ústami a potisla k nemu šálku.

„Nechcem ju.“ Posunul nádobku naspäť.

Millie ju obopla prstami, naklonila sa nad ňu a cítila, ako jej k brade stúpa para. „Prečo si si ju teda kúpil?“

„Je príjemné držať niečo v rukách.“

Millie sa usmiala. „Aha.“ Nohami sa zaprela o stoličku a bradu si priložila ku kolenám. Na stole bol rozložený rad umelohmotných kociek vo veľkosti jej prstov. „Čo to je?“

Muž pokrčil plecami.

„Nevieš?“

Zopakoval pohyb.

Millie sa naklonila ponad stôl. „Sú to klávesy z počítača,“ skonštatovala. „Ako tie v škole.“ Prekrížila si ruky cez prsia. „Nie sú však na klávesnici.“

„Áno,“ súhlasil.

„Takže si to vedel.“

„Sú to pomlčky či spojovníky z rôznych klávesníc.“ Predklonil sa. „Poznáš spojovník?“

„Možno.“

„Dáva sa medzi dve slová, aby sa z nich vytvorilo jedno.“

„Napríklad aké?“

„Napríklad....“ Na okamih sa zamyslel.

„Šťastno-smutný?“ hádala Millie.

„Nie.“

„Hladno-ospalý?“

„Nie. Napríklad modro-biely. Alebo sem-tam.“

„Nie šťastno-smutný.“

„Veru nie.“

„Ani hladno-ospalý.“

„Presne tak.“

„Prečo ich máš toľko?“ Boli uložené vedľa seba v dlhom rade.

„Zbieram ich.“

„Prečo?“

„Človek musí niečo zhromažďovať.“

Millie si spomenula na svoju *Knihu mŕtvych vecí*. „Ja zbieram mŕtve veci,“ oznámila.

Prikývol.

Hľadela mu do očí a prstom pritom vystrčila jeden z klávesov z radu. Kocka vyzerala, akoby sa mala čochvíľa prevrátiť na druhú stranu. Muž s tvárou ako kôra stromu sa nepohol. „Pomlčka je podobná, používa sa na spájanie čísel,“ podotkla. Ťukla do ďalšieho klávesu. Ten sa kotúľal po stole a zastal na jeho okraji. Muž sa

prudko nadýchol a sledoval, ako zabalansoval na hrane a spadol mu do lona.

„Nerob to,“ napomenul Millie a uložil kocku do radu na stole.

„Odkiaľ ich všetky máš?“

„Požičal som si ich.“

„Od koho?“ Millie zbadala, že mužovi z vrecka na saku trčí skrutkovač.

Prikryl ho rukou, aby ho pred ňou schoval. „Nikto nikdy nepodzrieva starcov,“ poznamenal a usmial sa. „Sme akoby neviditeľní.“

„Ako sa voláš?“

„Karl Hmatopisár. A ty?“

„Ja som len Millie.“

„Kde máš mamu, Len Millie?“

„Čoskoro príde. Má zlaté topánky.“ Keď vyslovila posledné dve slová, pocítila, ako sa od nej druhá bodka odťahuje, a chytila sa za brucho. Posunula sa na stoličke a na stôl položila pohár s muchou. „Včera si urobil mŕtvu vec.“

Karl zdvihol nádobu a skúmal ju. „Skutočne?“ čudoval sa a ťukol do skla.

Millie prikývla. „Pochovám ju.“

—

Prvý pohreb, ktorý Millie zorganizovala, bol pre pavúka, ktorého jej otec zabil papučou. Mama sa tvárila znechutene, vystrašene poskakovala z nohy na nohu a kričala: „Ak ho nerozpučíš, Harry, rozpučím ja teba!“ Millin ocko vstal z kresla, vyzul si papuču a tresol ňou po stene.

Jeden.

Dva.

Tri.

Štyri.

Pavúk sa zošmykol a dopadol na podlahu. Otec ho vzal za nohu, vyhodil ho prednými dverami, posadil sa a ďalej sledoval televízor. Žmurkol na Millie, ona mu však gesto opätovať nedokázala.

Pozorovala otca, ako sleduje tri programy, až potom sa odhodlala ozvať.

„Mohli by sme pavúka pochovať?“ spýtala sa, kým bežali titulky. „Ako starkú.“

„Pohreby sú pre ľudí, Millie,“ oznámil jej a zároveň prepínal kanály. „A možno ešte pre psy.“

„A čo kone?“

„Aj pre ne,“ súhlasil, kým sa ho hráč kriketu usiloval zaujať reklamou na nové vitamíny.

„A pre mačky?“

„Áno.“

„Hady?“

„Nie.“

„Prečo?“

„Lebo.“ Na obrazovke sa nejaké auto pohybovalo popri nádherných horách. Celá rodina sa usmievala. Všetci mali žiarivo biele zuby.

„Stromy?“

„Nie.“

„Prečo?“

„Lebo.“

„Stonožky? Planéty? Chladničky?“

„Millie!“ zvolal. „Pre ľudí. Možno pre veľké zvieratá. To je všetko.“

„Prečo?“

„Inak by boli pohreby každý deň od rána do večera. To nemôžeme robiť.“

„Prečo?“

„Máme na starosti iné veci,“ vysvetlil. Muž na obrazovke sa pozrel priamo na Millie a kričal na ňu čosi o mobilných telefónoch.

V tú noc si zbalila do batoha všetko, čo potrebovala, spod posteľe schmatla baterku a cez vchodové dvere sa vykradla von. Pavúka našla na tráve vedľa príjazdovej cesty a vzala ho do dlaní. Vyzeral inak, bol menší, ľahší a vysušený slnkom. Nočný vánok sa jej ovíjal okolo rúk a pavúk jej štekľil dlane.

Zrazu ho uchytil závan vetra. Millie za ním bežala a sledovala, ako jej letí nad hlavou. Odfúklo ho nahor ku hviezdám, ponad predný dvor, na ulicu, cez cestu až na voľné priestranstvo. Mesačný svet osvetľoval jeho okraje. Zdalo sa, akoby celá čierna obloha bola pokrytá pavúkmi ožiarenými svetlom z mesiaca.

Nato vietor ustal a pavúk dopadol na zem ako meteorit.

V strede priestranstva stál strom. Väčší nikdy nevidela. Bol dokonca vyšší ako jej ocko. Pavúka vložila do batoha a vyšplhala sa nahor. Mesiac jej pripadal tak blízko, až mala pocit, že ho môže prstom pootočiť. Nohami objala hrubú vetvu, oprela sa o kmeň, z plecniaka vytiahla pavúka, malý pohár od horčice, kľbko špagátu, čajovú sviečku, zápalky a kúsok kartónu.

Millie venovala pavúkovi posledný pohľad, potom ho uložila do pohára vystlaného papierovými vreckovkami. Zapálila kahanček a pridala ho dnu. Okolo hrdla nádoby omotala povraz, navliekla naň lepenku a uviazala ho o konár. Pohár vyzeral ako lampáš, a keď sa konáre hýbali, pohojďával sa. Na kúsok kartónu bolo krasopisne napísané *Pavúk ? – 2011*.

Millie prechádzala prstami po čiarke medzi otáznikom a rokom pavúkovho úmrtia. Tam a späť, tam a späť. *Je zvláštne, že táto malá vodorovná čiarka symbolizuje celý život*, pomyslela si.